

Teatro - Angla lingvo sen profesoro -1el9

ANGLA LINGVO SEN PROFESORO.

Personoj: S:ro Juliano
 Fraŭlino Betty
 Servisto de hotelo de Kolonjo
 s:ino kasistino.
 S:ro Eugeno "interpretisto"
 M:r Hogson el Londono.
 S:ro inspektoro de la polico.
 Halca viro.

Halo-viŝo: Halo, halo,... Tokia radioskio... Hodiaŭ ni sendos la komedion Angla lingvo sen profesoro, de la franca verkisto Tristan Bernard, adaptita kiel triakta esperanta radioskio....

En ~~XXXXXX~~ angla lingvo sen profesoro ni trovos unue S:ro Juliano ~~XXXXXX~~ Juliano, juna franca komercisto, oficisto ĉe londona banko, sed nun dum iom aventura vojaĝo en Parizo kune kun nia dua persono fraŭlino Betty, bela kaj juna anglinino.

Trie ni trovos la serviston de la hotelo de Kolonjo en Parizo. Kvara persono estas sinjorino kasistino, kiu mastras la hotelon de Kolonjo.

Kvina ni aŭdos sinjoro Eugeno, la sperta anstataŭanto de la ordinara interpretisto de la sama hotelo.

Sesa venos M:r Hogson el Londono, parolante fremdan lingvon kaj serĉante sian filinon, la bela Betty, la juna anglinino. Sepe ni ankoraŭ aŭdos unu personon, la sinjora moŝto, polica inspektoro, feliĉa reprezentanto de la franca policaro.

tiuj ĉi personoj movos sin en la halo de la hotelo Kolonjo, kiu do estas nia hodiaŭa scenejo. Aŭdu... Nia scenejo estas do la halo de hotelo de Kolonjo en Parizo.

En la fondo ni havas la enirejon kaj apud ĝi, maldekstre la kontortablon de sinjorino kasistino. Je la maldekstra muro la hotela koridoro malfermiĝas.

Sur la planko, dekstre, ni havas seĝojn ĉirkaŭ tablo kun ĵurnaloj kaj telefon-aparato.

La unua akto komencas per la eniro de sinjoro Juliano kaj fraŭlino Betty. La servisto iras renkonti ilin en la halo.

Gongono..

~~XXXXXXXXXX~~

Servisto: Gesinjoroj.

Juliano, (al servisto) Ni bezonas du ĉambrojn.

Servisto: Mi tuj avertos mastrinon.

Juliano: Ĉu ekzistas telegrafejo ĉi proksime?

Servisto: Jes, apud la preĝejo. Ĉu vi, sinjoro havas ion por porti telegramon?

Juliano: (Kvazaŭ por si mem) Mi havas telegramon por Londono.... Ne, mi ~~XXX~~ preferas iri mem.

Servisto: Laŭ via voĉo, sinjoro. Mi eliras por averti la mastrinon.

Betty: Hŭr du lilla vänner, jag skulle gärna vilja ha ett rum åt sidan.

Juliano: Ja, lilla vänner min, det ska jag se till.

Betty: Ja ä så trött, så trött. O mina kläder ä så dammiga.

Juliano: Kutimu parbli france. Oni rimarkos nin malpli.

Betty: Ho, mi parolas tiel malbone.

Juliano: Ne, vi parolas tre bone. - Jen fraŭlino kiu eniras. Sajnas si estas la kasistino de la hotelo.

Kasistino (eniras) Sinjoro, kion vi deziras?

Juliano: Du ĉambrojn, ne tro malproksimaj unu de la alia.

Kasistino: Ni havas numeron 11 kaj 12. Ili estas en la dua etaĝo.

Juliano: Numerojn 11 kaj 12.

Betty: Ili estas tro proksimaj.

BOKS & KOKS.

Komedio en unu akto de John Maddison Morton.

Personoj:

Johana Boks — presisto
Jakobo Koks — kapelisto
S-ino Bauncer — Mastrino de logejo.
Sreno.

Cambro meblita en apartamento. Lito kasita per kurtenoj. Tri pordoj, fenestro, kameno, komodo, tablo, du seĝoj, k.c.

Koks / dĥonvestita, sin rigardante en speguleto, kiun li tenas en la mano. / Vere mi ne iros plu ce tiu frizisto. Mi ordonis ke li detrancu nur la ekstremajojn de la haroj, sed sendube li komprenis, ke mi parolis pri la aliaj ekstremajoj, car mia kapo estas kvazau razita. Tamen ne estas tre grava afero, car mi kredeble ne renkontos iujn el miaj konataj je tiu ci horo. / Rigardante sian poŝhorlogon. / Efektive estas jam la oka horo, kaj mi devas rapidi, car la sorto min metis ce kapelisto tre precisa, akurata kaj postulema, kaj estas necese, ke mi plenumu guste miajn devojn. / Oni audas frapon kontraŭ la pordo. / Eniru kiu frapas.

/Eniras S-ino Bauncer./

S-ino B. Bonan matenon, S-ro Koks. Mi esperas, ke vi komforte domnis.

Koks. Mi ne povas diri, ke jes, S-ino Bauncer. Mi tre bezonas pli dikan kapkusenon, car tiu, kiun mi nun havas, saĝnas enhavi nur unu plenmanon da plumoj en ĉiu angulo, kaj absolute nenion en la mezo.

S-ino B. Cion por vin kontentigi, S-ro Koks.

Koks. Mi vin dankas. Eble do vi bonvolos teni tiun ci speguleton dum mi finos mian tualeton.

S-ino B. Plezure, S-ro Koks /tenante la speguleton antaŭ la vizago de Koks, kiu ligas sian kravaton. / Ho! mi ekvidas, S-ro Koks, ke viaj haroj estas tonditaj.

Koks. Tonditaj! S-ino Bauncer. Al mi saĝnas, ke oni ilin falcis. Vi estas ja tre aminda min memori pri la afero, sed mi jam estas sufiĉe kanscia pri la ridindeco de mia vizago. / Li surmetas sian veston. / Nu, kie estas mia kapelo? / Li surmetas kapelon kiu falas malsupren, kasante la okulojn. / Jen la efekto de la hartondigo. Antaŭe tiu ci kapelo sidis tre bone sur mia kapo. Felice mi hacas aliajn kapelojn. / Foriras kaj revenas kun tri diversformaj kapeloj. Li ilin surmetas unu post la alia sed ĉiuj estas tro grandaj. / Jen agrablajo! Ne grave. Tiu ci kapelo saĝnas sanceligi malpli ol la ceteraj. / Li surmetas ĝin. / Nun mi estas preta foriri. Ho! S-ino Bauncer, mi tre deziras altiri vian atenton al afero ĉu kiun mi rimarkis jam de kelka tempo, ke mia karbo konsumigas tre rapide.

S-ino B. Vere, S-ro Koks!

Koks. Tio ne okazas nur pri la karbo, S-ino Bauncer, sed mi rimarkis ankaŭ rapide kreskantan vaporigon de miaj kandeloj, ligno, sukero, alumetoj, k.c.

S-ino B. Mi esperas, ke vi ne suspektas min.

Koks. Mi ne diras tion, S-ino Bauncer, sed mi deziras vin certigi, ke, laŭ mia opinio, ne estas kulpa la kato.

S-ino B. Ĉu estas io alia pri kiu vi dezirus grumbli, S-ro Koks?

Koks. Grumbli! Ĉu vi posedas vortaron, S-ino Bauncer?

S-ino B. Ne, sinjoro.

Koks. Tiukaze mi pruntedonas al vi la mian; kaj se vi turnos la foliojn ĝis la litero G. vi trovos: — "Grumbli, plendi senkaŭze." Nu mi certe ne faras tion. Estante je tiu ci temo S-ino Bauncer, mi tre deziras ekscii kiel okazas, ke mia cambro estas tiel ofte fumoplena.

S-ino B. Nu! Mi supozas, ke la kamentubo.....

K. Ne, ne, la kamentubo ne fumas tobakon, S-ino Bauncer. Mi esperas ke vi ne fumas cigarojn au cigaredojn.

S-ino B. Mi! S-ro Koks. Mi! Ho! Ne, ne, ne.

K.. Eble vi satas plivole pipon?

S-ino B. Neniam- neniam!

Ugello

DU SAKEOVENDISTOJ.
EL NOVELO DE JAPANA VERKISTO TUKUCHI KODO, PRILABORITA
POR RADIO.

Personoj:

Haloviro
Haciko } 2 laboristoj
Kumako }

Haloviro: Halo... Halo... Tokiarondradio... Hodiaŭ ni sendos malgrandan skizon de japana verkisto Tukuĉi Kodo, nomata Du sakevendistoj, prilaborita por radio, Sake estas trinkaĵo tre ŝatata en Japanio. En la skizo parolos du personoj: la du laboristoj Haĉiko kaj lia kamarado Kumako.

La scenejo montras la simplan cambron de Haĉiko. Haĉiko tiris sian tapiŝeton antaŭ la fenestro kaj fumas malgaje en la sunbrilo.

Gongono: Mallonga paŭzo:

Haĉiko: [murmuras kun sia pipo] Frapas.

Kumako: [en la pordo]

Haĉiko: Ĉu vi... amiko Kumako... eniru.

Kumako: Kia belega printempa vetero...

Haĉiko: Jes... belega...

Kumako: Multaj homoj iras admiri la ĉerizflorojn... Kial vi restas dome en tiu ĉi bela tago...?

Haciko: Ve... Mi estas ~~tute senmona~~ iom honta diri al vi, kunfrato... sed mi estas tute senmona... ne havas eĉ unu senon. Kaj kun malplena monujo, nenie troviĝas plezuro... Mi sekve restos dome... mi fumos kiel tekruĉo...

Kumako: Ne, tute ne... tio ja estas sensensaĵo... ni iru kune admiri la ĉerizarbojn en Mukoĵima...

Haĉiko: Mukoĵima... la granda foiro?... Mukoĵima... ne estas eble.. Kiel mi diris al vi... mi absolute ne povas eliri...

Kumako: Sed post kvar aŭ kvin tagoj ne restos plu floroj...

Haĉiko: Mi bone scias... sed... ve... ne, mi ne povas...

Kumako: Auskultu, Haĉiko... Mia monujo estas tiel malplena kiel la via. Sed post longa medito mi fine elpensis bonegan metodon gajni monon kaj samtempe admiri la florojn. Ĉu vi komprenas? Kaj admiri la florojn kaj g-a-j-a-i- g-a-j-n-i m-o-n-o-n.....

Haĉiko: Hm... kaj... kiel...?

Kumako: Mi venis ĝuste por voki vin... Ĉu vi ne venos kun mi...? la afero postulas du virojn...

Haciko: Jes... jes... Kaj... kia... estas mia rolo...?

Kumako: Ho, ĉi estas tre simpla. Mi petis al estro de sake-vendejo pruntedoni al mi unu bareleton da sake... Vidu. Rigardu tra la pordo...

Haĉiko: Ne... tuta.... jes, tuta bareleto...

Kumako: Bela...? Ĉu ne...?

Haĉiko: Jes... vere... [ŝmacas per la lango] tuta bareleto...

Kumako: Ni alportu ĝin al Mukoĵimo kaj vendu ĉiun glason por dek senoj.

Haĉiko: Bonega ideo... amiko... Jes, vi opinias do... ju pli da sake ni vendas, ju pli da sake malmultigas, des pli multe ni havos, car sake estas tia, ke vera sakeamanto ne povas fini trinki ĝis kiam restas guto da ĝi.... Kaj ili aĉetos por dek senoj.

Kumako: Mi kunportis unu moneron da dek senoj... se eble oni donos al ni dudek senoj, ni devas povi redoni.. Aŭdu, mi portas la moneron en mia malplena tabakujo... aŭdu... rigardu...

Haciko: Ho, mia amiko... vi estas multe pli saga kaj multe pli.. rica ol mi, car mi ne havas eĉ dek senojn...

Kumako: Interkonsentite... Ni iru do...

Haĉiko: Jes... mi konsentas... Vidu, jam multaj gajuloj kantas kaj dancas sub la floroj, al ili eble mankas sake... Ni iru se eble tuj...

Kumako: Ni multe gajnos kaj poste... poste... reveninte hejmen... ni trinkos sakeon...

Gaja komedio verkita de Sigvard Håkansson

Personej: Jeppson Lise Inje kaj Betilde.

(Lise kaj Inje sidas en la mezo de la scenejo)

Post Memento

L...kaj vi ne povas imagi kian ĉarmn viren mi renkontis hodiaŭ.
I...Rakentu.
L...li diris ke li neniam antaŭe vidis tiel belan fraŭlinon, kiel mi.
I...ĉu li diris ke vi estas bela?
L...viajn okulojn similas al la blue de la ciele somermezan tagon, li diris.
I...li estis ebria.
L...kaj mi tute kompreneblas kiam mia rigardo karesas viajn blondajn harejn, pli oraj ol la plej ora oro, li diris.
I...ĉu vi ne komprenas, keli mensogis.
L...li ne mensogis.
I...ĉu vere vi kredas ke viajn harejn similas al oro?
L...kompreneble, li diris tion.
I...halili! ĉu ne similas al malnova kupro.
L...vi nur estas ĵaluza, ĉar mi ne estas tiel bela kiel mi.
L...ĉu mi ne estas tiel bela kiel vi, Mia patro ĉiam diras ke mi similas al eta pupo.
L...Li ja estas via patro? Tial vi kompreneble al li ŝajnas iom beleta, sed alia homo ne povas tion diri.
I...vi ofendas min?
L...tute ne mi nur diras la veron. Sed estas ja ofte malagrabla aŭdi la veron.
I...Vi ne diras la veron, nur mensogas kaj ofendas min. Malbelulino.
L...Mi malbela! Kaj tamen diras ŝi tiu aspektas tiel belevine? Neniam plia mi velas parli kun vi. Mi ĉu ne velas vidi vin. Adiaŭ.
(Lise levigas kaj foriras, Inje retas sidanta. Post memento Jeppson envenas montratas sur la loken kie sidis Lise kaj diras :
J...ĉu tiu sidloko estas libera, fraŭline?
I...jes.
J...ĉu mi permesas al mi sidiĝi tie?
I...Benvelu
J...sinceran dankon. Mitre ĝojas.
I...ĝojas? kial vi ĝojas sinjere?
J...ĉar mi rajtas sidi apud tiel bela fraŭline.
I...Ne ŝercu sinjere.
J...Mi ne ŝercas. mi estas tre feliĉa, ĉar mi trovis tiun ĉi bonegan sidlokon. Sed ĝi tute ne estas tiel bona, se ne sidus ĉi tie fraŭline.
I...Vi tre ĝojigas min per viaj vortoj, sed benvelu ne paroli tial sen-sencajn.
J...Kredu min je miaj vortoj fraŭline. Mi ĉiam diras veron. Se mi dirus la tutan veron, mi devus konfesi.....
I/...Kien?
J...Ke vi estas la plej bela kaj ĉarma fraŭline, kiu mi ĝis nun renkontas
I...ĉu mi povas certe fidi je viaj vortoj?
J...kompreneble...kaj mi ne kredas ke iam renkontis tian belulinon, kiel I...ĉu?
J...Jes viaj okuloj similas al la blue de la ciele somermezan tagon.
I...Vi estas ĉarma viro. Mi kredas ke mi povas vin ami.
J.....kaj fraŭline, mi tute frenezigas kiam mia rigardo karesas viajn blondajn harejn, pli oraj ol la plej ora oro.
I...Strange, la samajn vortojn alia sinjere diris al mia amikino.
J...Al via amikino?
I...Jes.

1.

K a m p a r a k o m e d i e t o .

HALOA VIRO: Halo, halo, Tokio Radio. En nia hodiaŭa komedieto estas la Personoj:

KA = Katarina, maljuna klaŭlino.
 SA = Sinjorino Sandro, kun malmola nazo.
 FL = Sinjorino Maria Flor, indulgema, mola.
 ST = Sro Storm, arbargardisto, membro de la lerneja konsilantaro.
 TU = Sro Turve, juna instruisto, novfarita.
 LI = Sro Ligne, instruisto, ankaŭ juna.
 KU = La kuracisto, maljuna, iom urseca kaj pulveca.
 La unua akto okazas ĉe Katarina, kiu invitis siajn amikinojn al kafeotrinkado.

GONGO

BRUO de teleroj kaj kuleroj.

KA Kaj nun bonvolu. Ne lasu la kafon malvarmiĝi!

S-inoj Dankon, dankon. Viaj kuketoj, kara Katarino..Mi memoras pri tio ..Mi provis unu fojon, sed mi kredas, ke mi ne prenis sufiĉe da butero.

KA Kaj eble mi lumigu la Sinjorinoj, babilante/;
 lampon. Estas nur la Cu vi vidis, vi ankaŭ? Ruĝpentritaj
 tria horo, kaj tamen lipoj--jes, jes--Ĉiu havas sian gus-
 krepuskiĝas. La tagoj ton.
 estas terure mallon- La junaj knabinoj de nia tempo kaj
 gaj. la junaj knabinoj de nuna tempo..

/e SA Ili estas. Sed tio Estas diferenco..
 dependas ankaŭ de la Sed en la lasta numero de la Semajna
 griza vetero. De unu Ilustrita mi vidis, ke la princino
 monato ni ja preskaŭ havis du buklojn preskaŭ falantaj en
 ne vidis la sunon. la okuloj.
 Neĝas kaj neĝas, kaj Mi ankaŭ vidis. Ĉu vi rigardis la
 kelkafoje pluvetas. ĉarmegajn robojn? Ili estas nun tre
 Estas terura vetero. longaj....

KA Aj...aj...aj..

FL Kio estas al vi?

KA Nenio grava. Sed kiam mi ekmovas min, la reŭmatismo tuj komencas labori en la maljuna korpo. Kaj precipe vigla ĉi estas en tiu ĉi aĉa vetero.--Malbenita alumeto!

L A K O L B A S O J .

originale
unu-akta teatraĵeto ~~de~~ verkita de
Sinjorino Jeanne VAN DER VEKEN-
VAN BOCKEL.

Personoj: ALBERTO, 1a edzo
SOFIO, 1a edzino
ONKLINO STEFANIO
MARIO, la servistino.

MARIO, la servistino, aranĝas la porvespermanĝan tablon. Eniras SOFIO, adiaŭrante novan ĉapelon kiam ŝi poste surmetas antaŭ spegulo.

SOFIO,

- Nu, Mario, kion vi diras pri mia nova ĉapelo?

MARIO,

- Ho! Ĝi estas belega! Kaj ~~kia~~ Sinjorino aspektas multe pli juna kun ĝi!

SOFIO

- Jes, ĉu ne? Kaj ĝi estas tute ne multekosta! Eble ke mia edzo tamen grumblos, kiam li pagos la noton! Nu (skuigas la ŝultrojn) mi tre bezonis novan ĉapelon; mi ne plu havis iun decan! (Ŝi formetas la ĉapelon kaj revenas al la tablo).
Kion ni manĝas hodiaŭ, Mario?

MARIO

- Kolbasetojn kun buterpanoj, Sinjorino. Ĉu mi jam kuiru la kolbasetojn?

SOFIO

- He, prefere atendu ĝis kiam mia edzo eniras. Ĉu estas ĉio por la vespermanĝo, Mario?

MARIO

- Jes, Sinjorino. (Post signoplena silento) Evidente, estas je la fino de la monato kaj Sinjorino ja scias....

SOFIO,

- Jes, jes, Mario, mi scias! Ĉu venis iu hodiaŭ?

MARIO

- Jes, Sinjorino, la tajloro....kaj la ŝuisto. Estis malfacile forkonduki ilin.

J.E.L

La mortintino.

Ludo kun amo, morto kaj vivo.

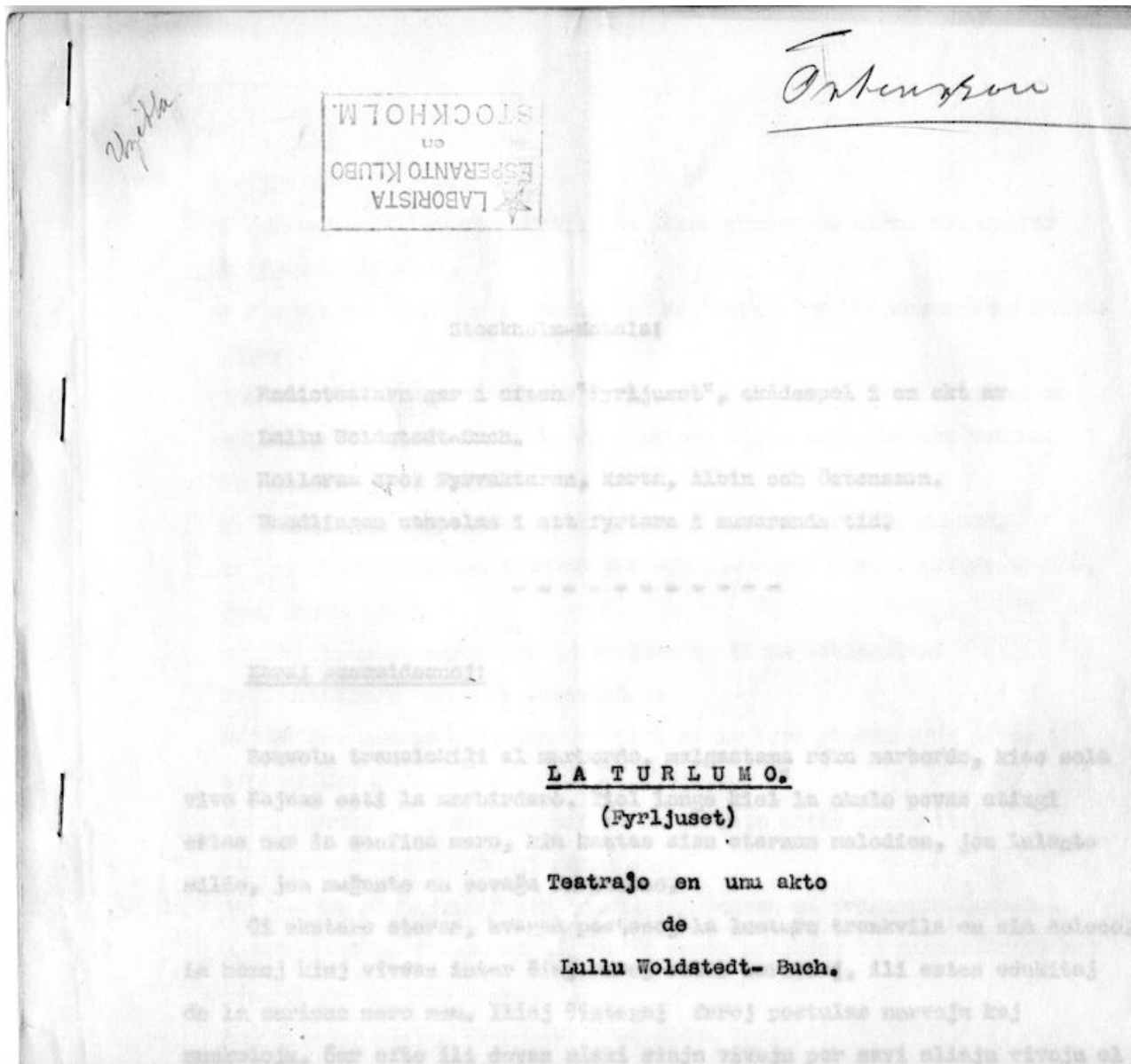
Unu akto.

Verkis Arnošt Dvořák.

Tradukis Stan.Kamaryt. / El la ĉeĥa /

Ludita unuan fojon en j.1919 .

Traduki en aliajn lingvojn estos eble nur post la permeso.
Prezento por amatoroj libera en Esperanto-~~teatroj~~ traduko.
Profesiaj teatroj petu permeson ĉe Esperanto-Asocio en
Ĉeĥo-Slovaka Respubliko en Praha II.Truhlářská 16.

Teatro - Malgranda Peĉjo-1el5

Malgranda PEĈJO.

-- Personoj --

Peĉjo. Ferpoto. Karbero A. Patrino de Peĉjo. Alumeto
Karbero B. Galanto.

Peĉjo. Jam vesperiĝis. Estod ankoraŭ tempo antaŭ ol panjo revenos. Ho, kiel solece!

Karbero A.] Solece! Kial vi vin sentas soleca?

P. Estas solece resti tute sola en la ĉambro en la vespero.

K.B. Sed vi tute ne estas ~~KXXXX~~ sola. La tuta ĉambro estas plena de objektoj. Ili estas ĉiuj viaj amikoj.

P. Amikoj! Kiuj vi estas?

K.A. Ni estas karberoj. Ĉu mi rakontos al vi mian historion, kara Peĉjo?

P. Ho, dankon, mi tre volas aŭdi.

K.A. Ni ~~KXXXX~~ kuŝis sur malluma fundo de la tero. Mi dormis agrable en tiu malluma loko kun miaj gefratoj. Iun tagon tero defalis, kaj mi ekruliĝis. Mi falis en lokon tre mallarĝan kaj malaltan. Tie ĉirkaŭ dek homoj laboris.

K.B. Ili spiregis, kaj ŝvito fluis de sur iliaj fruntoj. Ili laboradis kun kliniĝintaj dorsoj. Per mallumaj lanternoj mi komprenis ke ili fosadis nin karberojn per pioĉoj. Estis varmege, kaj la laboristoj suferis, ĉar tie preskaŭ ne estis oksigeno.

K.A. Tiam venis tre dika viro kun aroganta sintenado. Laboristoj petegis al li: "Ho, sinjoro, ĉi tie strange odoras. Ni timas ĉu iu malbonaĵo okazos. Bonvole permesu al ni tuŝi reiri.

K.B. Tiu dika homo tre kolera, kaj neniel permesis al ili eliri. Tamen li mem tre rapide forkuris el tiu malluma loko.

P. Kiel hontinde!

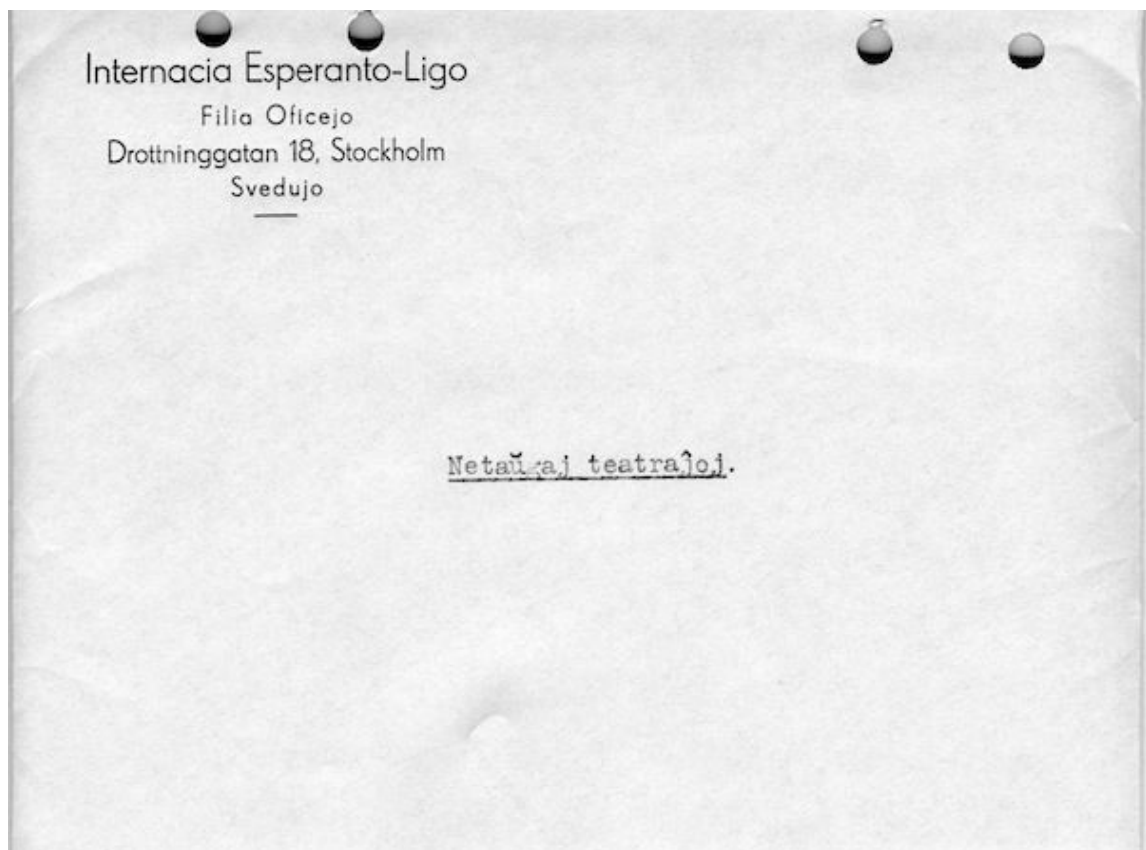
K.A. Subite aŭdiĝis surdiga tondrego, kaj mi saltis alten!

P. Kio okazis?

K.B. Estis eksplodo. Kiam oni eksteren portis ~~IX~~ kadavrojn de mizeraj laboristoj, ho, kiel ploregis iliaj malfeliĉaj edzinoj kaj infanoj.

P. Kiun faris tiu dika viro?

Teatro - Ne taŭgaj teatraĵoj – koverto

La Pentofaro.

Dramsceno por la S.E.L. teatro.

Laborejo de kemiisto.

(Ĉirkaŭ vitrokesto en kiu estas kuniklo staras krom la kemiisto, pastro, ŝtatestro k. fama ĵurnalisto. En malantaŭa angulo laborejservisto purigas botelojn.)

Kemiisto. - Nun mi kondukas tra mi motorto en la keston la venengason kiu estas sendora k. sengusta. Kiel vi vidas la kuniklo ankoraŭ maŝas sian brasikfoliojn. Nur tri minutoj la besto vivos. Per ĉiam ĝi endormigos, sendolore.

Pastro. - (turnanta siajn okulojn ĉielan.) Estas ja teruro.

Kemiisto. - (levas la aŭtotojn.) Ĉiu scienco estas lamiere terura. Se oni en ĉi tiu uzinta mian venengason, oni nun ne havus milonojn da senlaborulojn nek militkriplulojn, nek milojn da needzigitaj virinoj. La mondmilito finiĝus dum kelkaj horoj... nun la tri minutoj pasis.

(Ĉiuj ekuloj estas fermitaj. Ĉi ĉiam ne-trankvila hazono plu novas sin. Falis la kapo sur la antaŭpiedojn.)

Kemiisto. - (krom sono de la botelpurigisto neniu sono en la ĉambro.) Senviva ĝi estas k. se la vitrokesto rompiĝas tie ke la gaso elfluas ankau ni devas morti... (Bruegon de la ĉambro fane senvivigado de metalo k. de frakasita vitro, kraken kiel bombeksplozoj.)

(Ĉiuj ekscitigas, venas alkurante la botelpurigisto kun sangmakula frunto.)

Kemiisto. - Ho Dio mia, ujo de venengaso eksplodis. (altas sin turnas, kuras al enirpordo ŝlosas ĝin k. metas la ŝlosilon en sian poson.) Kredeble vi miaj sinjoroj ne plene komprenas kio ĵus okazis, ujo de venengaso eksplodis k. post kelkaj minutoj ĉi ĉiuj estas senvivaj kiel ĉi kuniflo.

(Iuj el la tri famaj ĉeestantoj, ŝtatestro, kuras krianter la pordo sed revenas kiam la kemiisto vokas.)

Kemiisto. - Haltu, neble estas eliri. Se ni malfermas la pordon la tutan konstruaĵon pleniĝas kun venengaso k. almenaŭ cent homoj perdigos. Ni devas zorgi ke la katastrofo unue limigas en ĉi ĉambro. Ĉi tie fenestroj k. pordoj estas izolite fermitaj.

(La kemiisto sin turnas al la vitrokesto.)

Pastro. - (Balbutante.) Vi ne volas diri... mi opinias....

Kemiisto. - (Rigardante la mortpalan pastro.) Miaj diroj estas seriozaj. Estas vero k. post 3 minutoj ni ĉiuj devas morti. La solankiunon nun faru estas konfesi miaj pekoj k. morti kiel viroj.

(La atento de ĉiuj estas direktita al la pastro.)

Pastro. - (spiregante ripetas la frazon.) Konfesi miajn pekojn k. morti kiel virojn. Jes ja. Ĉu vi sinjoroj dro. eble volas unue pentofari?

Kemiisto. - (skuas la kapon.)

Pastro. - (plektas siajn manojn k. preĝas.)

Pastro. - (plektas siajn manojn k. preĝas.) Ĉiepova Dio, vi scias ke mi ne estas inda prizorgi mian oficon. Nun vizage al la morto mi konfesas ke mi en mia

ROZALIO

Unuakta Komedio

Sro BOL - Konsentite! kaj... tordisputi ni vidu ĉu vi pretiĝis ĉi?

Sino BOL - Ĉiuj la tagoj estas... la diversaj malkontentoj en la... mi estis almenaŭ kelkajn konfliktojn frustojn.

Fno BOL - Post duonhoru, li estos tie ĉi.

Sino BOL - Se li alvenas akurate.

Sro BOL - Li estas modelo de akurateco; en la liceo, mi rememoras, oni diris "akurata kiel Pulo", neniam unu sekundo, ja neniam unu sekundo tro malfrue. Kiam li diras: "mi estos tie je la oka", je la oka eksonoranta li alvenas. Akurata, Pulo, li ne estas homo, li estas kronometro.

Sino BOL - Kaj, krom tie, ĉu li estas afabla?

Sro BOL - Ĉarma, vi vidas. Tute ne fieri, vere ĉarma. Vi imagi: de dekkvin jaroj, ni ne plu vidis unu la alian, kiam ni renkontiĝis hieraŭ, nu, li tuj rekoniis min! "Ho kompatinda, li kriis, kiel vi aspektas alie! kiel vi maljuniĝis!"

Sino BOL - He! tio ne estas tre afabla.

Fino BOL - Kiel! ne tre afabla, sed vi estas malsaga Panjo, tio eble estus ne tre afabla, dirita de iu ajn sinjoro.... sed dirita de Sro. Pulo, kiu estas tre riĉa, kiu havas renton, mi ne scias kion da mil frankoj.... tio estas, male, tre afabla.

Sino BOL - Kion estas lia okupado, de tiu Sinjoro Pulo?

Sro BOL - Li estras tre gravan firmen por ledoj, li interrilatas kun ĉiuj famaj administracioj. Li liveras al ili la ledajn rondkuse-
nojn. Unuvorte, li estas viro, kiu povas esti utiliga al ni. Li estas tre riĉa, tre influhava. Estas necese do, plaĉi al li. Ĉu oni antaŭscias? Pulo, eble, iam min komanditos, puŝos min en bonan aferon, parolos pri mi al miaj estroj, promociigos min kaj eĉ min ordonigos. Li estas fradilo, estas tute eble, ke li alviniĝos veni ĉi tien, ke, iom post iom, milda intimeco estiĝu poste inter ni. Ni agu do diplomate, kaj ni faru tiel, ke ni allogu lin, ĉu vi komprenas?

Sino BOL - Jes! mi tre bone komprenas.

Sro BOL - La tason de teo, kiam li akceptis trinki hodiaŭ vespere, ni devas ĉirkaŭi per ĉiuj eblaj allogaĵoj. Estas necese, ke, elirante Pulo diru al si "neniam mi estis en tiel agrabla domo, neniam mi vidis virinon tiel ĉarma kiel Sinjorinon BOL, kaj viron pli spiritan ol sinjoron BOL. Unuvorte, mi devas lin akcepti belege. Do! ne malagrabla mienoj! kaj estu kiel eble plaĉi afabla.

Sino BOL - Amiko mia, mi sentinas bone akcepti la personojn kaj pri malagrabla mieno, mi ne scias, kion, tio signifas.

Ingrid-P.

La ŝtelita infano. /Kidnaping/
 Farso de Sigvard Håkansson.
 Personoj.
 Eriko.....juna sinjoro
 Injo.....juna fraŭlino, lia fianĉino
 Ka Alpone.....juna sinjoro, ŝercema, amas infanojn.
 Leterportisto
 Infanvartistino, la fianĉino de la leterportisto.
 Eriko. Ĉu ni knapreni la vagonon?
 Injo. Knapreni la infanvartistino sidas ĉe infanvagono en kiu kuŝas infaneto. Ŝi kantas:
 Vyss, vyss, eta mia, ktp.....Bone. Nun ŝi dormas, sed mia fianĉo povas veni kiam ajn. Mi tamen esperas, ke ŝi dor-
 mu dum minimume la lunĉoro de mia fianĉo.
 /Envenas leterportisto/
 Inf. Ha, tie vi jam estas. Bonantagon, karulo. Kiel vi fartas?
 Let. Dankon, bone, kvankam la piedoj estas iom lacaĵ, kaj kiel vi fartas, karulineto mia?
 Inf. Kiel knabino amanta sub ĉielo klarblua.
 Let. /laŭte/ Mi ĝojegas.
 Inf. /Metas du fingrojn sur sian buŝon/ Ts, ts, ne veku la etulinon.
 Let. Venu, kaj ni iom promenu...
 Inf. Sed la infaneto? rapidi al mia onklino, sed vi ja povas resti ĉi mi revenos.
 Let. Lasu ĝin tie ĉi. Manos vin.
 Inf. Mi ne scias, ĉu mi kuraĝas. Se vi reiru tien ĉi kaj atendu mian revenon.
 Let. Ĉu vi kredas, ke iu volas ŝteli infanon?
 Inf. Oni ne scias.
 Let. Ne timu. Venu nur. La vetero estas belega, kaj mi scias tre bonan ben-
 kon sub densa arbo en la proksimo de tie ĉi.
 Inf. Nu, mi kuniros, sed unue mi devas iom prizorgi la infaneton.
 /Firmigas la kovrilon ĉirkaŭ la infano/
 Inf. Jes, mi tuj vidas, ĉu ŝi dormas aŭ ne. Venu.
 Inf. Jes, nun ni povas iri.
 Let. Bonege. Venu do, mia kara knabineto. /Ili foriras/
 /Pest momento envenas Ka Alpone/ /Ekvidas la infaneton/
 /Ili iras al la vagono/
 Ka. Ĉu vere ekzistas persono, tiel ne zorgema, ke li lasas infaneton tute sola. /Rigardas la infanon/ Estas tamen tre bela kaj dol-
 ĉa estaĵo. Se infanoj ne krius, mi vere ŝatus esti patro. sed tio signifas multajn sendormajn noktojn. /Pensas/ Mi tamen po-
 vas prunti la infanon kaj ŝajnigi, ke mi estas patro. Certe ne-
 niu rimarkos tion. Kiam mi karesis ĝiajn dolĉajn manetojn, mi ja povas remeti ĝin antaŭ ol ĝia patrino aŭ vartistino revenos.
 //Trenas la infanon. Foriras foraste// Ha, kiel dolĉa vi estas.
 Let. Sed la infano? /Eriko kaj Injo envenas/